הודעה רשמית

OFFICIAL STATEMENT

12 לנובמבר 2017

תרגום מאנגלית בחסות הביטקוינרים הישראליים

חברים, עמיתים ואזרחי אינטרנט יקרים:

אנו קהילה צעירה ונמרצים לזכות בעתיד – לא רק לשבש כמה שחקנים ותיקים ומעצבנים מתוך התחום הפיננסי, אלא ממש *לזכות בעתיד*. בתור מנכ"ל תנועה צעירה זו, מוטלת עלי החובה המיוחדת לא לחזור על הטעויות המרות והניהול הכושל של קודמנו ומקום מוצאנו.

כפי שאובחן לראשונה על ידי מומחה העמידות וינאי גופטה, למרות שביטקוין מחזיק בעמידות טכנולוגית עצומה, יש לו – *הייתה לו* – עמידות לא רבה יותר כנגד התקוטטויות חברתיות וקרבות פנימיים מרים מאשר כל מיזם כושל אקראי אחר. ככל שהאירועים בין השנים 2015 ו-2017 התרחשו, אנו יודעים כמה מר גופטה צדק, כאשר כל השאר היו עסוקים בלהרגיש בלתי מנוצחים.

בקצרה, על מנת להצליח, אנו זקוקים למנגנון יישוב מחלוקות חברתיות שעליו מר גופטה דיבר. בו בזמן, זה לא יכול להיות מנגנון שיאפשר ליריבים להאט אותנו, או אף לנו עצמנו להאט אותנו, שכן ראינו מקרוב מה מתרחש במקרים כאלה, ובמחיר גבוה מדי. ואולם אנו נוטים כמו כן להיות אנשים שאינם מקבלים תשובה שלילית, וגם את זה אנו חייבים לקחת בחשבון.

אז מה קורה כאשר שניים מאיתנו אינם מסכימים?

מהי התוצאה כאשר אנו רוצים דברים שונים?

לארגונים שונים דרכים שונות להסדיר את המחלוקות. בדרך כלל אלה סובבים סביב אמירה לאנשים מה *אסור* להם לעשות, מה הם *חייבים* לעשות ומה הם *רשאים* לעשות. כל זה מאט את התנועה ושואב את המורל והאנרגיה. למען האמת, זה פשוט מבאס.

את העניין מסבכת העובדה שאנו פשוט לא ארגון מוגדר במיוחד. אם בכלל, אנו אי-ארגון. ביטקוין קאש הוא ארגון-על המורכב מצוותי פיתוח רבים שונים. בארגון ביטקוין קאש אין תארים מעבר לאלה שאנו ממציאים בשביל הכיף בלהט הרגע, או כדי ללעוג לארגונים של העולם הישן אשר מעניקים משקל חשיבות לתארים.

מכך נובע שאנו לא יכולים לפתור מחלוקות על ידי צו, שכן אין בארגון ביטקוין קאש תארים בעלי משמעות כלשהי כלל, חוץ מטלטול המשמעות והחשיבות לכאורה של התארים התאגידיים עצמם.

בתור המנכ"ל של אי-ארגון זה על כל התארים המומצאים שלו, שבו כל מסמך הוא רשמי בדיוק ברמה שבה אנשים מעמידים פנים שהוא רשמי, אני ממשיך ומדגיש שאיננו יכולים ליישב מחלוקות על ידי הצבעה, משתי סיבות: ראשית, לא קיים גבול המגדיר את ציבור הבוחרים הרשאים להצביע, מה שמוליד ניצחון באמצעות תרמית במקום טיעון משכנע, ושנית, אנו לא רוצים להצביע מלכתחילה.

הצבעה הוא תהליך המייצר מפסידים *על פי הגדרה*.

אנשים המרגישים כמפסידים הם אנשים *אומללים*, אשר *מתנתקים* מהמיזם.

ואנחנו היינו חוזרים שוב להתקוטטויות חברתיות, קרבות פנימיים וביצה מוסרית.

דרכנו לפתור מחלוקות: אנו עוקפים את הצורך בכזאת

במקום זאת, אני מציע לעשות שימוש *במתודולוגיית הנחיל* כדי לפתור מחלוקות, שהיא מיטבית בשביל אי-ארגון מהסוג שלנו. המשמעות היא, בפשטות, שאף אחד לא יכול להגיד לאחר מה עליו לעשות או לא לעשות, דבר הנושא אתו כוח עצום.

העולם התאגידי הרגיל אותנו לחשוב ששליטה בתכונה X בשביל עצמנו משמעותה גם שליטה בתכונה X בשביל אנשים אחרים. אך כאשר אנו משתחררים מהרעיון, יש בידינו מנגנון יישוב מחלוקות טוב בהרבה מכל הצבעה או שליטה באמצעות צו, המבוסס על ארבעת העקרונות הפשוטים הבאים:

כל אחד חופשי לנקוט בכל יוזמה עבור מיזם ביטקוין קאש.

כל אחד חופשי להצטרף לכל יוזמה שננקטה על ידי אדם אחר.

כל אחד חופשי לא לעשות דבר כלל.

אבל, אף אחד לא יכול לומר לאחר מה לעשות, איזו יוזמה לנקוט, לא לנקוט, להצטרף או לא להצטרף.

אתם תמצאו שהתוצאה היא מנגנון יישוב מחלוקות המבוסס על מנהיגות אמתית – העיקרון הצבאי הטקטי "מי שנוקט ביוזמה, לרוב מקבל את היוזמה". הוא מבוסס על אמון אמתי – לא במובן של סיכון צד-נגדי, אלא *מנהיגות*, במובן של *החופש לעקוב* החשוב ביותר. המשמעות היא שאנו לא גוערים באחרים בגלל שהם עושים משהו שלא מוצא חן בעינינו, אלא בוחרים או להתעלם מכך, או לעשות משהו שאנחנו רוצים במקום זאת, שאחרים בתורם חופשיים לעקוב אחריו.

(במובן מסוים, זהו עיבוי של "כלל הזהב של האינטרנט": "אם אתה רואה משהו שאתה לא אוהב, כתוב משהו אחר שאתה כן.")

בהיעדר מנגנון יישוב מחלוקות רשמי, אני מציע לעשות שימוש בכך בתור מנגנון יישוב המחלוקות שלנו. אנו חופשיים ליטול יוזמות ולעקוב אחרי יוזמות של אחרים שמוצאות חן בעינינו.

וכן, לפרוטוקול, זה אומר גם שכל תהליך קבלת ההחלטות הוא מבוזר לחלוטין.

באשר לאפקטים הטכניים החלים על הרשת, כבר יש לנו מנגנון יישוב מחלוקות קיים – הסכמת נקמוטו. הדבר מאפשר לנו לא לדאוג יותר מדי באשר למה שיוחל, מתי ואיך, אלא מאפשר לפעול ולבצע תוך שיתוף פעולה רפוי ומשוחרר בין צוותי פיתוח, בתוך צוותי פיתוח ובאופן יחידני. אנו יכולים להפעיל זן (zen) מנטלי מוחלט ולסמוך על כך שרשת ביטקוין קאש תמשיך לפעול

בתור סכום מחשבותינו ומאמצינו, כאשר אנו יוזמים ומחדשים באופן עצמאי ועוקבים אחר דברי החדשנות של אחרים שאנו מוצאים שימושיים. "הרשת היא האבא, הרשת היא האמא."

כמחשבה מסכמת, חלק מפתח של זהותנו הוא שביטקוין קאש נוצר כתגובה למספר שנים של ניהול כושל של רשת הביטקוין הישן, ועל ידי תלישת החלקים המעידים על ניהול כושל זה מתוך הרשת והקוד. זה אומר שאנו *לעולם* לא נבנה שוב לתוך הרשת את הטעויות האמורות, ובמיוחד:

1. הפיכת העברות להפיכות, ניתנות לניצול כפול או ביטול (החלפה-באמצעות-עמלה, RBF), אפילו בתור אפשרות רשות ברמה המרוחקת ביותר,
2. יצירת "שוק עמלות" אנאלפביתי כלכלית, שהיה שם מטעה כבר מההתחלה,
3. גרימה למחסור חמור ביכולת העברה בכוונה תחילה, או
4. שבירת שרשרת החתימות האלקטרוניות בכוונה תחילה (SegWit או משהו כמותו).

כמובן, שאנשים בתוך אי-הארגון תמיד יחזיקו בחופש היוזמה להציע תכונות כאלה בכל מקרה. כל השאר תמיד יחזיקו בחופש המעקב להתעלם מיוזמות כאלה לחלוטין – תוך הנחת כוונה טובה, ללא הענקת תשומת לב לשליליות, ותוך פעולה בכבוד עצמי. עוד על כך בהמשך – והפנו למסמך זה או דומה לו בנימה מועילה כדי להסביר מדוע איננו הולכים לחזור על טעויות הניהול הכושל של העבר.

המטרות והערכים שלנו

כתנועה, אנו זקוקים לסדרה רפויה של מטרות וערכים המגדירים אותנו. למרות שאנו יכולים שלא להסכים לכל אלה במאה האחוזים, בחרתי לפרש את עקרונות היסוד הללו בתור הכיוון הכללי של התנועה, ואני כותב אותם כאן לטובת גישה קלה למצטרפים חדשים לקהילה וכן למעננו.

מטרת היסוד שלנו: אנו יוצרים חירות דרך מניע החתירה לרווח

בתור מפתחים, שגרירים, מטיפים ומנכל"ים של ביטקוין קאש, אנו חלק מהתנועה מסיבותינו שלנו, כולן שונות. ביזור. כסף יציב. העברות עמידות בצנזורה. עיקרון אי-התוקפנות. הקטנת סיכון צד-נגדי. עקרונות ליברטריאניים. כסף יציב. העברות מהירות. חופש מהמדינה. חיבה לשם המגניב. סלידה מהמונח של ימי חג בנקאיים. החזקת הביטקוין הישן בזמן הפיצול, והרצון להישאר מולטימיליונר עניו וצנוע. כסף יציב. ישנן סיבות שבגינן כולנו בזה יחד, וכל הסיבות הן לגיטימיות.

ביטקוין קאש יוצר חירות, רמת חירות שלא הייתה אפשרית לפני כן.

אבל – וזוהי תובנת המפתח – אנשים אחרים לא הולכים להצטרף לביטקוין קאש מהסיבות *שלנו*. הם הולכים להצטרף לביטקוין קאש מהסיבות *שלהם*, או שהם לא הולכים להצטרף בכלל.

והסיבות שלהם לא יהיו "ביזור", "עמידות בפני צנזורה", "כסף אי-תוקפני", או כל מבנה תאורטי נחמד אחר. שלושת הסיבות שלהם להצטרפות לביטקיון קאש ב-99.999% מהמקרים הולכות להיות *רווח*, *רווח*, ולבסוף *עוד רווח*, בסדר הזה בדיוק.

הדבר מתייחס לסוחרים בעולם המפותח, הדבר מתייחס למהגרי עבודה השולחים כסף למשפחותיהם בבית, והדבר מתייחס למיליארד האנשים העניים ביותר שבסך הכל מנסים להיחלץ משכונות העוני. אנו יכולים להעניק חירות לכל אלה, ועוד רבים אחרים, באמצעות מניע החתירה לרווח.

זה אומר שאנו צריכים לפעול כאילו אנו מציעים שירות פיננסי המתחרה בשוק החופשי. המתחרים שלנו מחזיקים בסיבות משלהם להעדיף כסף של בנק מרכזי, כגון שוחד, ארוחות שחיתות והאינקוויזיציה הספרדית, בדיוק כפי שאנו מחזיקים בסיבות להעדיף את ההצעה שלנו. מנקודת מבטו של משמתש חדש של ביטקוין קאש, אנחנו חייבים פשוט להציע הצעה טובה יותר.

ההצעה הטובה יותר הזאת יכולה להיות *מהירה יותר*, *זולה יותר*, *אמינה יותר* או *גמישה יותר*, אבל בסופו של דבר היא חייבת להיות מתורגמת *לרווחיות גבוהה יותר למשתמש החדש בהתהוות*. חשוב במיוחד לאנשים מארצות הברית בינינו להבין שהשירותים הבנקאיים אליהם מורגלים מרבית האמריקנים נחשבים לבדיחה כאשר הדבר נוגע לשירותים בנקאיים: בשאר העולם, הבנקים מציעים העברות מיידיות חינמיות בין חשבונות פרטיים בעזרת טלפונים ניידים, וגובים 15 סנט עבור העברות לחשבונות סוחרים בעזרת טלפונים ניידים. זה מה שאנו מתחרים בו, וזה מה שאנחנו חייבים להביס בסדר גודל לפחות כדי להצדיק את עלות המעבר להצעה שלנו לאנשים.

(ישנו כאן גם אפקט פסיכולוגי בפעולה בעמלות הרשת שלנו: במצב אידאלי, הן חייבות להיות קטנות מ-1/20 של סנט ארה"ב/סנט יורו/סנטימה שוויצרית. במקרה זה, העמלות יופיעו בתור "0.00" בתדפיסי החשבון של אנשים, אפילו במטבעות זולים יותר כמו קמלאסה דנית, ויראו כחינמיות. כדאי לנו גם לשקול את ראייתו המקורית של סאטושי בה העברות מסוימות היו חינמיות *בפועל*.)

אחד מהיתרונות שלנו יכול להיות בכך שרגולציה בנקאית מכריחה את ההעברות החינמיות האלה להתקיים בשלב זה אך ורק בתוך גבולות מדינה – העברות בינלאומיות לוקחות בדרך כלל יום או יותר, או מחייבות שימוש במערכת האשראי, הגובה כמה אחוזים. יש כאן פתח בשבילנו להציע מניע חתירה לרווח, בתור דוגמה אחת לפין באולינג קדמי שאפשר להכות בו כדי להפיל את כל המערכת הבנקאית המושחתת. יש גם את הדוגמה של העברות בין-בנקאיות שאורכות יום לפחות: הדרך המהירה ביותר להעביר כסף בין בנקים היא עדיין למשוך את הכסף בבנק הראשון, לצעוד אל עבר הבנק השני, לעמוד בתור ולהפקיד אותו שם. זוהי חולשה נוספת של המערכת הישנה שניתן לנצל.

עם צמיחת האימוץ בקרב אנשים הרוצים רווח גדול יותר, ועם צמיחת רשת ביטקוין קאש עם האימוץ, כולם נהנים מרמה גבוהה ביותר של חירות כלכלית, בדיוק כפי שחסינות עדר נהנת מחיסונים.

אנו יוצרים חירות דרך מניע החתירה לרווח.

זה מביא אותנו לשבעת העקרונות החברתיים שלנו, המנחים את האינטראקציות בינינו באי-הארגון הזה:

שבעת העקרונות החברתיים שלנו:
אנו מניחים כוונה טובה.
אנו מתגמלים את החיובי.
אנו פועלים בכבוד עצמי.
אנו סומכים אחד על השני להיכשל היטב.
אנו לא מבקשים רשות.
הרשת היא האמא, הרשת היא האבא.
אנו מכייפים, כי זה מושך אנשים.

אנו מניחים כוונה טובה. זהו עיקרון הוויקיפדיה שהיה אבן היסוד לבניית קהילת וויקיפדיה: כשאנו רואים מישהו מתנהג בדרך שניתן לפרש כזדון, אנו תמיד מאפשרים להם ליהנות מהספק. *אנו מניחים כוונה טובה* (דנים לכף זכות). אנו מניחים שהם מנסים לעשות משהו טוב עבור קהילת ביטקוין קאש, ושואפים לעזור להם לעשות את זה טוב יותר.

במקרים של הרס לשמו, או כשמתברר ללא ספק שמדובר בכוונה רעה, אנו עוברים לעיקרון השני:

אנו מתגמלים את החיובי. קליטת אדם לתוך סביבה חברתית אינה שונה מהותית מאילוף כלב או עורב: פעילות המוח העליונה מחווטת באופן דומה במפתיע. תובנת המפתח היא שכל תשומת לב היא תגמול. לכן, אנו *מתגמלים את כל הדברים החיוביים שאנו רואים*, אפילו אם בהכרה קצרה, *ומתעלמים לחלוטין מכל הדברים השליליים*. הדבר מחזק את ההתנהגות החיובית ומדחיק את ההתנהגות השלילית אצל כל היונקים, כולל בני האדם.

הצד החשוב ביותר בעקרון זה הוא שאנו לא מושכים תשומת לב לשום דבר שלילי. אף פעם. בכלל. אנו פשוט מתעלמים ממנו (ועושים משהו שונה לחלוטין אם אנחנו מרגישים שאנו רוצים בכך).

אנו פועלים בכבוד עצמי. כולנו ראינו את הטרולים של הביטקוין הישן מתנהגים כמו קופים מטיחי רפש מתוך תקווה לגרור אנשים לרמתם, ואז להביס אותם בעזרת שנים רבות של ניסיון בהטחת רפש. אנחנו לא כאלה, ואנחנו לא נהייה כאלה. זה לא מה שאנחנו היום, וזה לא מה שאי פעם נהייה.

אנו נוהגים במקצועיות, בנימוס, ובדרך שבה היינו רוצים שיתנהגו אלינו. אנו נוהגים בכבוד עצמי. אנו לא מאפשרים לעצמנו להיגרר לתוך ריבים ברמת בני חמש "אבא שלי גדול יותר מאבא שלך" בטוויטר, אף פעם.

אנו סומכים אחד על השני להיכשל היטב. אנו נראה אחד את השני נוטלים באי-הארגון ביטקוין קאש יוזמות שאין לנו שום מושג איך הן יכולות לעזור לתנועה, ויכולות אפילו להביא לתוצאה הפוכה, *וזה בסדר*. יש לנו כמות מסגרות חברתיות ככל שיש לנו משתתפים, ואנחנו יכולים לא להבין מדוע מישהו עושה את מה שהוא עושה, בגלל שאנחנו *לא נמצאים במסגרת החברתית שלהם*. יכול אפילו להיות שמה שהם עושים שגוי לגמרי, *אפילו* בתוך המסגרת החברתית שלהם, וגם זה בסדר.

מה שמחבר אותנו הוא הרצון לראות את ביטקוין קאש מצליח. אנו מאוחדים גם בכך שאיש לא עשה זאת בעבר, איש לא יצא להחליף את הבנקים המרכזיים כתופעה והצליח. זה אומר, *בהגדרה*, שאנו חייבים ללמוד בניסוי וטעיה. זה גם אומר שהדרך היחידה לא לעשות טעויות היא לא לנסות שום דבר *בכלל*.

ברגע שאנו מגיעים *לזן* בעניין כך שיוזמות רבות ייכשלו, ולא רק שזה בסדר, זה גם חלק *הכרחי* של תהליך הלמידה, להיכשל למחצה מספר פעמים כדי שבסופו של דבר לעשות את הדבר נכון, אנו מתחילים לסמוך אחד על השני להיכשל היטב.

אנו לא מבקשים רשות. אף אחד לא מבין טוב יותר את ההקשר הסביבתי שלנו מאיתנו, ולכן, כל אדם באי-הארגון ביטקוין קאש הוא האדם הטוב ביותר לקבל החלטות לגבי הסביבה הייחודית להם. למעשה, לבקש ממישהו רשות ליטול יוזמה או לעקוב אחרי יוזמה של מישהו הוא הדבר היחיד *שבאמת מרתיעים* לגביו באי-הארגון זה.

לכל אחד הכוח להעצים את עצמם ליטול כל יוזמה.

לכל אחד הכוח לעקוב אחרי היוזמות של אחרים, אחת, הרבה, או אף אחת.

אבל, שימו לב להבדל החשוב שבין *בקשת רשות* לבין שאלת שאלות בניסיון לתאם מאמצים באופן כללי. ישנו הבדל תהומי בין "האם יורשה לי לנסות את זה, בבקשה?" לבין "היי, חשבתי על משהו, האם מישהו רואה אי-אלו השלכות שליליות אפשריות שאני לא חשבתי עליהן?".

הרשת היא האמא, הרשת היא האבא. אבטחת רשת ביטקוין קאש מקיפה את כל מה שאנחנו עושים. אך אחד לא מסוגל להרוס את הרשת או אפילו להזיק לה באופן הניתן למדידה. זהו *הזן*, זוהי האמא וזהו האבא. אנו לא דואגים לגבי זה. הסכמת נקמוטו ומניע החתירה לרווח יוודאו שהרשת ממשיכה לפעול, לא משנה אילו יוזמות אנו נוקטים כדי לשפר את החירות באמצעות עיקרון החתירה לרווח.

אנו מכייפים, כי זה מושך אנשים. רוב חברות הטכנולוגיה מדברות על "אנו מכייפים", ובדרך כלל המשמעות במסגרת שלהם היא "אנו מצפים מכם לאהוב לעבוד 60 שעות בשבוע במשרד פתוח זה", מה שבדרך כלל אכן כיפי יותר במקצת מאשר לבלות 60 שעות ברצף בכיסא של רופא שיניים.

אנו מתכוונים למשהו אחר, כי אנו עובדים עם מתנדבים.

למתנדבים יש את התכונה הזו של לחפש דברים שהם, ובכן, נראים כאילו *כיף להיות חלק מהם*. בדרך כלל הם שופטים זאת על ידי התבוננות בהאם אנשים אחרים שעושים משהו, נראים כאילו הם נהנים לעשות את זה.

כנגד, מצטרפים פוטנציאליים ילכו דרך ארוכה כדי לא להיות ליד אנשים *שלא* נהנים, בגלל שהמצטרפים הפוטנציאליים הללו לא רוצים *גם כן* לא ליהנות.

לכן, ישנו מרכיב *הצלחה* לכיף הקשור לעבודה עם ביטקוין קאש, בגלל שאנחנו עובדים עם צוות מתנדבים (ובמיוחד כשצוות המתנדבים המדובר הוא לרוב עצמאי כלכלית ויכול היה במקום זאת ללכת לנהוג במסרטי בתור תחביב חדש).

בשביל חברות טכנולוגיה רגילות, "כיף" הוא בעל משמעות של "קנינו מכונת פינבול ישנה והעמדנו אותה במרתף".

בשבילנו, המשמעות היא "אנו עושים מאמץ פעיל ליהנות כשאנו עושים את זה, בגלל שאם כיף לנו, אנו נמשוך אלינו עוד אנשים שרוצים ליהנות יחד איתנו".

ולכן, כיף הוא לא רק הנאה ובטלה בעבודה. זוהי למעשה *דרישה לפני הצלחה*, בגלל שאנחנו צריכים למשוך עוד אנשים לביטקוין קאש בחלוף הזמן, והם בסבירות גדולה יותר להצטרף אלינו אם אנו עושים מאמץ ליהנות בעצמנו.

חלק מאיתנו יהפכו למנהיגים בלתי רשמיים בקהילת ביטקוין קאש, בין אם אנחנו רוצים בכך או לא. כשזה קורה, ישנה חשיבות מיוחדת להתנהגות בתור מודלים לחיקוי. כדי לסייע בכך, יש לנו שלושה עקרונות פיתוח, כאשר פיתוח מתייחס לפיתוח אנשים טובים, ולא לכתיבת קוד.

שלושת עקרונות הפיתוח שלנו:
קופיף רואה, קופיף עושה.
אנו משבחים בפומבי.
כישורי אנוש לפני כישורי טכנולוגיה.

מעל לכל, אנו מגדירים שני דברים בכל פעילותנו –

אנו צריכים להגן על *המיקוד* של הארגון. אנו הולכים ליצור חירות דרך מניע החתירה לרווח. כל מה שאנחנו עושים חייב להיות מכוון לכך.

אנו צריכים להגן על *האנרגיה* של הארגון. קל בצורה שלא תאמן להיות מרוקן מאנרגיה אם אתה מתחיל להרגיש רגשות שליליים. ישנו צורך ברגש *אנחנו-יכולים-לעשות-את-זה* מחוזק באופן תמידי, ועלינו, המנהיגים הלא רשמיים מוטלת החובה לעזור לספק אותו.

בכך, יש לנו את שלושת העקרונות המכוונים:

קופיף רואה, קופיף עושה. אנשים יעשו את מה שאנחנו עושים, לא את מה שאנחנו אומרים. הם יחקו את הכל, כולל את הדברים שאנחנו לא *רוצים* שהם יחקו. בכל הארגונים, אנשים מחקים את המנהיגים, הרשמיים והלא רשמיים כאחד. לכן, עדיף להסתתר תחת השמיכה ביום שבו אנו מרגישים עצבניים, מאשר לתת לעולם לראות אותנו במצב רוח עצבני ולחקות את ההתנהגות. עדיף לעזוב את המסיבה לפני שאנשים יראו אותנו בדרך שאנו לא רוצים שהם יחקו.

זה אומר, כמו כן, שאנו מובילים על ידי *השראה והצעה*, לעולם לא על ידי פקודה. אנו מנהיגים על ידי עמידה ואמירה "אני הולך לעשות X, וכל מי שרוצה מוזמן להצטרף". אלה חופש היוזמה וחופש המעקב, בשנית.

אנו משבחים בפומבי. תשומת לב היא תגמול. תשומת לב פומבית היא תגמול טוב. תשומת לב פומבית שלא ציפית לה היא תגמול נהדר. זו הדרך בה אנו מקדמים מודלים לחיקוי – אנו מניעים את כל מי שנמצא בחדר טיפ-טיפה לעבר אותו אדם שקיבל זיהוי פומבי עבור עבודה שנעשתה היטב.

זה חשוב במיוחד בשביל אנשים שמזהים אנשים שעשו עבודה טובה בספונטניות. זוהי מנהיגות טובה וחברות טובה, ואנו מזהים אותה ככזאת ומסמנים אצבע-למעלה בפומבי. בדרך זו אנו מטפחים תרבות חיובית בכל מקום בקהילה שלנו.

כישורי אנוש לפני כישורי טכנולוגיה. מישהו שהוא מתכנת נפלא או קריפטוגרף נהדר אבל מפיץ גישה רעה סביבו, הוא בנטו תורם שלילי בקהילה. עבודה יחד היא פעילות חברתית. יצירת חירות היא פתרון של בעיה חברתית באמצעים טכנולוגיים, ולא להפך. לכן, להיות גורם השפעה חיובי בעבודה יחד חשובה יותר מאשר להיות מתכנת או קריפטוגרף מה-1% העליון.

תודה שקראתם. אני מקווה שזה היה שימושי. ועכשיו, בואו ניצור חירות באמצעות מניע החתירה לרווח!

ריק פאלקווינגה

מנכ"ל, ש.ת.

ביטקיון קאש